

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Petra Krajčoviča a sudcov JUDr. Libora Duľu a JUDr. Petra Paludu v trestnej veci proti obžalovanému **R. L. a spol.**, pre zločin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Tr. zák. a iné, vedenej na Špecializovanom trestnom súde, pracovisko Banská Bystrica pod sp. zn. BB-3T 32/2014 na neverejnom zasadnutí 12. januára 2016 v Bratislave, o sťažnosti obžalovaného R. L. proti uzneseniu Špecializovaného trestného súdu, pracovisko Banská Bystrica z 22. decembra 2015, sp. zn. BB-3T 32/2014, takto

r o z h o d o l :

Podľa § 193 ods. 1 písm. c/ Tr. por. sťažnosť obžalovaného R. L. **sa z a m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e

Na podklade obžaloby prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Slovenskej republiky z 25. septembra 2014 sa proti obžalovanému R. L. viedlo od 29. septembra 2014 na Špecializovanom trestnom súde, pracovisko Banská Bystrica konanie proti ušlému pre skutky kvalifikované v bode 1/ obžaloby ako zločin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Tr. zák., v bode 2/ ako trestný čin vraždy formou účasti podľa § 10 ods. 1 písm. a/, § 219 ods. 1, ods. 2 písm. c/, f/ Tr. zák. č. 140/1961 Zb. v znení zákna č. 13/1998 Z. z., v bode 3/ ako trestný čin všeobecného ohrozenia formou účasti podľa § 10 ods. 1 písm. a/, § 179 ods. 1, ods. 3 písm. a/ Tr. zák. č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 13/1998 Z.z., v bode 4/ ako trestný čin vraždy formou účasti podľa § 10 ods. 1 písm. a/, § 219 ods. 1, ods. 2 písm. c/, f/ Tr. zák. č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 13/1998 Z. z., v bode 5/ ako trestný čin vraždy formou účasti podľa § 10 ods. 1 písm. a/, § 219

ods. 1, ods. 2 písm. a/, b/, c/, f/ Tr. zák. č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 129/1998 Z. z., v bode 6/ ako trestný čin vraždy formou účasti podľa § 10 ods. 1 písm. a/, § 219 ods. 1, ods. 2 písm. b/, c/, f/ Tr. zák. č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 10/1999 Z. z., v bode 7/ ako trestný čin vraždy formou účasti podľa § 10 ods. 1 písm. a/, § 219 ods. 1, ods. 2 písm. b/, c/, h/ Tr. zák. č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 183/1999 Z. z., v bode 8/ ako obzvlášť závažný zločin ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1, ods. 2 písm. c/, ods. 3 písm. a/ Tr. zák. s poukazom na § 140 písm. c/ a § 141 písm. a/ Tr. zák. v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Tr. zák. a v bode 9/ ako obzvlášť závažný zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2, ods. 4 písm. b/ Tr. zák. s poukazom na § 141 písm. a/ Tr. zák.

Na základe európskeho zatýkacieho rozkazu Špecializovaného trestného súdu, pracovisko Banská Bystrica z 29. septembra 2014, sp. zn. BB-3T 32/2014, o vykonaní ktorého rozhodol príslušný justičný orgán Spolkovej republiky Nemecko, bol obžalovaný R. L. 22. decembra 2015 o 9.30 hod. odovzdaný policajným orgánom Slovenskej republiky, ešte toho istého dňa bol dodaný Špecializovanému trestnému súdu, ktorého predseda senáta európsky zatýkací rozkaz vydal (§ 73 ods. 4 Tr. por.).

Obžalovaný R. L. bol dňa 22. decembra 2015 vypočutý predsedom senátu, ktorý uznesením z 22. decembra 2015, sp. zn. BB-3T 32/2014 rozhodol (§ 73 ods. 5, ods. 6 Tr. por.) tak, že podľa § 72 ods. 1 Tr. por. z dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. a/, b/, c/ Tr. por. vzal obžalovaného R. L., nar. X., trvale bytom X., C. X. do väzby s tým, že väzba obžalovaného začína plynúť dňom 22. decembra 2015 od 9.30 hod. a bude sa vykonávať v Ústave na výkon väzby v Banskej Bystrici.

Podľa § 80 ods. 1 písm. c/ Tr. por. predseda senátu väzbu obžalovaného R. L. nenahradil dohľadom probačného a mediačného úradníka.

Proti tomu uzneseniu podal obžalovaný R. L. v zákonnej lehote sťažnosť, ktorú odôvodnil prostredníctvom obhajcov.

V ústnom odôvodnení sťažnosti ihneď po vyhlásení napadnutého uznesenia namietal neexistenciu väzobných dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. b/ a c/ Tr. por. poukazujúc na to, že okolnosti, ktoré by mali zakladať dôvody kolúzne väzby (§ 71 ods. 1 písm. b/ Tr. por.) sa týkali obdobia pred začatím trestného stíhania a okrem toho všetci spoluobžalovaní a tiež svedkovia boli už vypočutí. Ani pokračovanie trestnej činnosti nie je aktuálne, keďže po roku

2009 nie je preukázané žiadne jeho prípadné konanie a zločinecká skupina, ktorú mal riadiť v súčasnosti po jej rozložení a obmedzení osobnej slobody jej členov, neexistuje.

V písomne odôvodnenej sťažnosti namietal, že predseda senátu nepostupoval pri rozhodovaní o väzbe s osobitnou starostlivosťou, keď neoznámil svoju zaujatosť vo veci, hoci tak urobiť mal, lebo ako člen senátu vo veci Špecializovaného trestného súdu, pracovisko Banská Bystrica BB-3T 32/2014 spolu s predsedom senátu JUDr. Jánom Giertlim a sudcom JUDr. Jánom Hrubalom konštatovali jeho vinu zo spáchania zločinu podľa § 296 Tr. zák., o ktorom sa ešte len vedie konanie pod sp. zn. BB-3T 32/2014. Tým porušil princíp prezumpcie nevinoty, pričom on nemohol od počiatku rozhodovania presvedčiť predsedu senátu o absencii dôvodnosti podozrenia zo spáchania trestného činu ako základného predpokladu možnosti vziať obvineného do väzby.

Z uvedených dôvodov obžalovaný R. L. navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 194 ods. 1 písm. a/ Tr. por. zrušil napadnuté uznesenie predsedu senátu a aby podľa § 79 ods. 1 Tr. por. rozhodol o jeho prepustení z väzby na slobodu, alternatívne nahradením väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka podľa § 80 ods. 1 písm. c/ Tr. por., ako aj inými obmedzeniami podľa § 82 Tr. por.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preskúmal podľa § 192 ods. 1 Tr. por. správnosť všetkých výrokov napadnutého uznesenia, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a zistil, že sťažnosť obžalovaného R. L. nie je dôvodná.

Pokiaľ ide o námietku, že predseda senátu JUDr. Jozef Šutka nemohol o väzbe vôbec rozhodovať pre jeho zaujatosť, v dôsledku čoho bol vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania, najvyšší súd túto otázku riešil v rámci rozhodovania o sťažnosti obžalovaného proti uzneseniu Špecializovaného trestného súdu, pracovisko Banská Bystrica z 30. decembra 2015, sp. zn. BB-3T 32/2014, ktorým bolo rozhodnuté podľa § 32 ods. 3 Tr. por. o nevyklúčení predsedu senátu JUDr. Jozefa Šutku a členov senátu JUDr. Jána Hrubalu a JUDr. Jána Giertliho z dôvodov uvedených v § 31 ods. 1 Tr. por. z vykonávania úkonov trestného konania v trestnej veci proti obžalovanému R. L. a spol., vedenej na Špecializovanom trestnom súde, pracovisko Banská Bystrica pod spisovou značkou BB-3T 32/2014.

Sťažnosť obžalovaného Najvyšší súd Slovenskej republiky proti tomuto rozhodnutiu zamietol ako nedôvodnú podľa § 193 ods. 1 písm. c/ Tr. por. uznesením z 12. januára 2016,

sp. zn. 2 Tost 2/2016, pričom z dôvodu zabránenia duplicitnej argumentácie v tejto otázke ďalej odkazuje len na dôvody uznesenia najvyššieho súdu 2 Tost 2/2016.

Z uvedeného vyplýva, že uvedená námietka pre jej neopostatnenosť nespochybňuje zákonnosť konania predchádzajúceho rozhodnutia predsedu senátu o vzatí obžalovaného R. L. do väzby.

Podľa zistenia najvyššieho súdu aj samotné rozhodnutie o vzatí obžalovaného R. L. do väzby z väzobných dôvodov uvedených v § 71 ods. 1 písm. a/, b/, c/ Tr. por. a nenahradenie väzby obžalovaného dohľadom probačného a mediačného úradníka, je v súlade so zákonom.

Obžalovaný R. L., o vzatí ktorého do väzby bolo rozhodnuté v súdnom štádiu trestného stíhania (po podaní obžaloby), je naďalej dôvodne podozrivý zo spáchania žalovanej trestnej činnosti, pričom doteraz vykonané dokazovanie na hlavných pojednávaniach neumožňuje prijať záver, že trestné stíhanie proti nemu sa vedie zjavne nedôvodne, v ktorom prípade by obmedzenie osobnej slobody obžalovaného postrádalo zákonný primárny podklad.

Okrem toho sa sťažnostný súd stotožňuje aj s existenciou tých väzobných dôvodov u obžalovaného R. L., ktoré sú uvedené vo výrokovvej časti napadnutého uznesenia a zároveň aj dostatočne argumentačne podložené v jeho dôvodovej časti.

K namietanej neexistencii kolúznei väzby (§ 71 ods. 1 písm. b/ Tr. por.) najvyšší súd uvádza, že aj napriek vykonaniu pomerne rozsiahleho dokazovania v súdnom konaní pretrvávanie tohto väzobného dôvodu je aktuálne postavením (podľa obžaloby) obžalovaného R. L. v dobre koordinovanej štruktúre zločineckej skupiny, a teda logickou snahou tohto obvineného (majúc na zreteli aj v napadnutom uznesení uvedené poznatky o riadení zločineckej skupiny) vytvoriť predpolie pre dôkaznú situáciu vyhovujúcu mu z pohľadu hodnotenia dôkazov. V tomto smere nejde len o teoretickú možnosť, pretože po skončení konania proti ušlému nemožno vylúčiť pri uplatnení práva obžalovaného na obhajcu aj opakovanie dôkazov už dovedy vykonaných Špecializovaným trestným súdom.

Pokiaľ ide o väzobný dôvod podľa § 71 ods. 1 písm. c/ prekážkou pokračovania v trestnej činnosti nie je rozloženie zločineckej skupiny, ktorú mal obžalovaný riadiť, pričom obava z ktorého konania je umocnená nielen dĺžkou doby, po ktorú sa mal obžalovaný dopúšťať trestnej činnosti, ale aj poznatkami uvedenými v napadnutom uznesení (opierajúcimi sa o tam konkrétne vymenované výpovede spoluobžalovaných a svedkov), že

obžalovaný upozorňoval členov skupiny na neprezrádzanie jej aktivít, s tým, že také konanie by sa im mohlo vypomstiť, pričom malo dôjsť k zavraždeniu dvoch členov skupiny. Z toho vyplýva logicky potom aj obava z možnej trestnej činnosti vo vzťahu k svedkom vypovedajúcim v neprospech obžalovaného ako to správne konštatuje predseda senátu v napadnutom uznesení.

Pokiaľ ide o väzobný dôvod podľa § 71 ods. 1 písm. a/ Tr. por., ktorý nie je sťažnosťou výslovne napadnutý, najvyšší súd uvádza, že obava z reálneho naplnenia dôvodu tzv. útekovvej väzby (§ 71 ods. 1 písm. a/ Tr. por.) bola preukázaná konkrétnym správaním sa obžalovaného, ktorý sa dlhodobo vyhýbal trestnému stíhaniu pobytom v cudzine až pokiaľ nebol zadržaný na základe európskeho zatýkacieho rozkazu pod falošnou identitou v Spolkovej republike Nemecko.

Súd prvého stupňa rozhodol v princípe správne o nenahradení väzby obžalovaného R. L. dohľadom probačného a mediačného úradníka, ovšem nemal posudzovať splnenie zákonných podmienok uvedených v § 80 ods. 1 písm. c/ Tr. por., ale sa mal obmedziť len na posúdenie podmienok uvedených v § 80 ods. 2 Tr. por. Obžalovaný R. L. je totiž trestne stíhaný aj za viaceré obzvlášť závažné zločiny (za ne treba v zmysle § 437 ods. 1 Tr. zák. považovať aj trestné činy vraždy podľa § 219 ods. 1, ods. 2 v akejkoľvek forme účasti podľa § 10 ods. 1) Tr. zák. v znení pred 1. januárom 2006) a v takom prípade je možná spomenutá väzobná náhrada iba v prípade existencie výnimočných okolností prípadu, ktoré ale nie sú v rozhodovanej veci dané.

Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky sťažnosť obžalovaného R. L. podľa § 193 ods. 1 písm. c/ Tr. por. ako nedôvodnú zamietol.

Poučenie: Proti tomuto uzneseniu nie je prípustná sťažnosť.

V Bratislave 12. januára 2016

JUDr. Peter K r a j č o v i č, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Mgr. Sylvia Machalová